

Lázár feltámasztása

Amikor Jézus föltámasztja Lázárt, Márta megvallja a föltámasztásba vetett hitét. Mégis megretten, midőn Jézus azt mondja, hogy vegyétek el a követ a sír bejáratától. Figyelmezteti Jézust, hogy a holttest már negyednapos, már szaga van.

A tapasztalata győz a hite fölött. A tapasztalata, hogy Lázár negyednapos, lehenyerli, legyőzi a föltámasztásba, az Isten Fiába vetett hitét, amit előzőleg megvallott.

Nem tudja aktualizálni, amikor elveszik a követ. Akkor csak az nyugózi le, amit lát, amit érez, a halállal kapcsolatos tapasztalata.

Mindannyian így vagyunk. **Elég egy betegség,** kudarc, rossz hangulat, elég egy váratlan helyzet, ami nem azt hozza, amit elképzeltünk vagy megszoktunk, és azonnal elveszítjük a hitre való érzékenységünket és lenyűgöz bennünket, amit éppen átélünk.

A tapasztalat az, ami legyőzi a hitünket, és nem a hitünk a tapasztalatunkat.

A tanítványok, amikor Jézus már föltámaszt, már találkoztak vele, mégis nehéz elhinni, hogy ő az. Pedig megígérte, előre elmondta nekik, hogy föl fog támaszadni.

Lázár története nemcsak az ő test szerinti feltámasztásáról szóló tanítás, hanem Jézus föltámasztásának és a mi föltámasztásunknak is elő képe.

Jézussal együtt a **mi test szerinti feltámasztásunkról is szól** ez az esemény, hiszen Lázár mi vagyunk. A Szentírás nem riport. Nem jegyzetelték, hanem megszerkesztették az eseményeket.

A mi alapállásunk ugyanaz Jézussal és a Mennyei Atyával szemben, mint Mártáé és Máriáé.

„Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” Ha te vagy az Isten”, **v,ha segítettél volna**”, „ha tényleg szeretnél”, „akkor nem csalt volna meg a társam”, „akkor nem történt volna velem tragédia”, „akkor nem veszítettem volna el a gyerekeket”...

Mindenki tudja folytatni a maga életéből a sort. „Ha tényleg szeretsz, akkor ez nem történhetett volna meg velem.”

Nem mi akarjuk megérteni őt, hanem azt várjuk, hogy Isten értsen meg minket.

„Uram, akit szeretsz, beteg.” A testvérek azt gondolják, hogy Jézus azonnal jön, és – mivel szereti Lázárt – megóvja őt a haláltól. Ez teljesen jogos, hiszen a barátjuk.

Joggal várják el, hogy Jézus azonnal jön.

Jézus is szereti Lázárt, Máriát és Mártát, de az ő szeretete teljesebb, és többet akar adni.

Jézus ezt a teljesebb szeretetet mutatja meg ezen a történeten keresztül. Ezért, amikor hívják, nem megy azonnal. Később sokkal nagyobbat ad Mártának, Máriának, Lázárnak és a kívülálló népnek.

Amikor kérünk Istentől, akkor **tiszteljük Isten szabadságát** velünk szemben.

Amikor nem hiszel benne, akkor állandóan bizonyítékokért toporzékolysz, **mint egy kis kölyök** a kirakat előtt.

Ahhoz, hogy elhiggye, szereti a mamája, azt a nyalókát, azt a tortát, azt a játékot itt és most, azonnal meg kell venni neki.

Amikor nem teljesül a kívánság, ki is mondják a gyerekek: „Nem szeretsz.” **Nem szeretsz, mert nem azt**, nem akkor, nem úgy tetted, ahogyan én ezt elvártam tőled.

„**A betegség nem okozza halálát**, hanem Isten dicsőségére lesz, hogy ezáltal megdicsőüljön az Isten Fia.” Nem ellentmondás ez? Jézus pontosan tudja, hogy Lázár meghal, mégis azt üzeni, hogy a betegség nem okozza a halálát.

Érted már az Istent a betegségek között? Ő másképpen látja ezt is.

Miközben tehetetlenül állunk a betegséggel és a halállal szemben, **Isten még ezeken keresztül is az ő dicsőségében** akar részesíteni bennünket.

Nekünk azonban más kell. Mi nem ezt akarjuk. Nekünk az kell, hogy itt és most ne fájjon.

Nem hisszük el, hogy az a több, amit ő kínál fel, létezik, és nem is akarjuk elfogadni. Ragaszkodunk ahhoz, hogy ezt csinálja meg, mert mi ezt kértük tőle. Ő közben minden betegségen és minden nehézségen keresztül a legnagyobbat kínálja fel: a saját dicsőségében akar részesíteni, a hatalmát szeretné megmutatni. Nem azért, hogy elnyomjon, hanem hogy felemeljen bennünket. Hogy tudjunk hinni és szeretni.

Jézus szerette Mártát, nővérét, Máriát és Lázárt, ennek ellenére két napig még helyben marad. **Nem megy azonnal. Miért?** Nem embertelen? Miért engedi meg, hogy a barátja meghaljon? Ez Isten legnagyobb szenvedése és együtt-szenvedése velünk.

Isten együtt-szenvedése először a jelenlétében nyilvánul meg. Ott marad a szenvedő szenvedésében. Nem szökik el. Nem mondja: „majd ha elmúlt, jelentkezz nálam”, „ha meggyógyultál, szóljál és jövök”. Beléd testesült, ott van benned.

Közösséget vállal veled, te pedig nem veszed észre, mert a **fájdalomra figyelsz, és arra, amit te szeretnél, amit te most akarsz.** Közben jelen van, és veled együtt átéli, magára veszi nemcsak a bűneidet, hanem a szenvedésedet is.

Először megajándékoz a jelenlétével, s csak azután cselekszik. Ezzel nem sokat tudunk kezdeni, mert mindig cselekvésre akarjuk kényszeríteni őt.

Mit csinálunk mi? Amikor ez megtörténik, akkor vagyunk a legjobban kétségbeesve. Gyászolunk, rettegünk, kiáltozunk, és lázadunk Istennel szemben, mert mi nem ezt akarjuk.

Mi itt akarunk mennyországot, itt akarunk szárba szökkenést, itt szeretnénk mindent.

Materialista keresztények vagyunk. Nem hiszünk, csak mondjuk, hogy „hiszünk az örök életben és a holtak feltámadásában”. Ha hinnénk, sose rettegnénk. Akkor a halál számunkra mást jelentene. A szeretteink halála és a saját halálunk is.

Jézus csak két nappal később indul Júdeába, de nem a fáradtság, nem a zsidóktól való félelem miatt, hanem mert az Atya szavára figyel.

Az alvás csak egy képe a halálnak, ami Jézus számára nem végérvényes. Sőt, azt a titkot is elmondja, hogy miért késik. „Lázár meghalt, de én örülök miattatok, hogy nem voltam ott, hogy higgyetek.”

A történetben most hirtelen színváltás történik. Betániában vagyunk. Lázár négy napja halott, ezen már Jézus sem változtathat.

Győzött a halál. Márta szavaiban vád van: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem...”

Egy kis reményt még hagy Jézusnak: „de tudom, hogy most is, bármit kérsz az Istentől, megadja neked.”

Márta valóban hisz, de olyan elképzelésekben, melyek messze vannak Isten jelenlététől, jelenétől, Isten napjától. Ezt mondja: „Tudom, hogy föl fog támadni a föltámadáskor az utolsó napon.”

Ebben a mondatban ott van a kérdés is: „Tényleg azt akarod, hogy addig várjak, miközben nem lehetek biztos abban, hogy valóban eljön az a nap?”

„Én vagyok a föltámadás és az Élet”. A kapu az abban való hit, hogy Jézus az Isten Fia.

Ez nem gyógy tapasztalás az itt maradottaknak, Jézusnak semmi sem lehetetlen. Márta ezt mondja: „Hiszem, hogy te vagy a Messiás, az (élő) Isten Fia.”

Valami újat fedez fel a már régóta ismert Jézusban. Eddig ez rejtve volt számára. Ez az új ismeret annyira betölti, hogy elrohan testvéréhez, Máriához, és elmondja neki ezt a megtapasztalását.

Ettől kezdve fölgyorsulnak az események. Mária is odaszalad Jézushoz, Betánián kívülre.

A gyászoló zsidók is követik őt. Látják, hogy Mária sírva borul Jézus lábához, és megismétli Márta szavait: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” Sírnak a vele lévő zsidók is, és sír Jézus is.

De Jézus könnyei mások. Ezek a könnyek a belső megrázkódtatás, a Szentlélek jelei. Nemcsak az együttérzést fejezik ki hanem a Szentlélekkel való betöltöttséget is. Nem csak gyászkönyek, hanem az öröm és a hála könnyei ezek.

Amikor Jézus odaáll a sír elé, akkor hálát ad az Atyának. Megköszön és nem kér.

Ezután együtt mennek Lázár sírjához. Elérkeztünk a középpontba, a történet magjához. Jézus ezt mondja: „Vegyétek el a követ!”

Márta megjegyzi: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.” Azaz: „Ne csinálj botrányt!” Márta minden hite ellenére, Jézus minden teljhatalma ellenére figyelmezteti a Mestert, hogy a természet törvényei előtt neki is meg kell hajolnia.

A sírnál Jézus imádkozik az Atyához. **Ezért bármi van, először ezt kell megköszönni.**

Akármilyen körülmények közé kerülsz, már biztonságban vagy. Csak ezután mondd el a kérésedet. Első a hála: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.” Minden kérésedet meghallgatta. Utána kérd, amit szeretnél, és fogadd el, amit Isten neked odaad.

Az ima után ezt mondja Jézus: „Lázár, jöjj ki!”

Ez a kiáltás nekünk is szól. **Lázár mi vagyunk. A sírkamra, amibe beletemetkeztünk. A szokásaink,** a ragaszkodásaink, az ítékezéseink, a szenvedélyeink sírkamrája elé Jézus odaáll, és azt mondja: „Lázár, jöjj ki!” Akárhány éve tart a halál köteléke az életeden, ki tudsz jönni a sírból az élet Urával.

Lázár kijön a sírból. De még rajta vannak a halál kötelékei: a gyolcsok és a kendők.

Jézusnak mindenki szeme láttára meg kell őt szabadítania a halál kötelékeitől. Ezt mondja: „**Oldjátok fel, hogy járni tudjon.**”

Megtehetette volna, hogy Lázár gyolcsok és kendők nélkül jön ki. Amikor föltámadt föl, ezek ott maradtak a sírjában. De nem vette le róla a halál kötelékeit, mert Lázárnak rá kellett hagyatkoznia a testvéreire.

A feltámadott élet, az örök élet nem magánszám, nemcsak neki szól, hanem azoknak is, akiktől el kell fogadnia a testvéri szeretetet. Neki, aki új életet kapott és föltámadt, el kell fogadnia mások segítségét. Meg kell tapasztalnia, hogy rászorul másokra.

Úgy szeretett téged az Isten, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy el ne vessz. Higgy benne, és örök életed